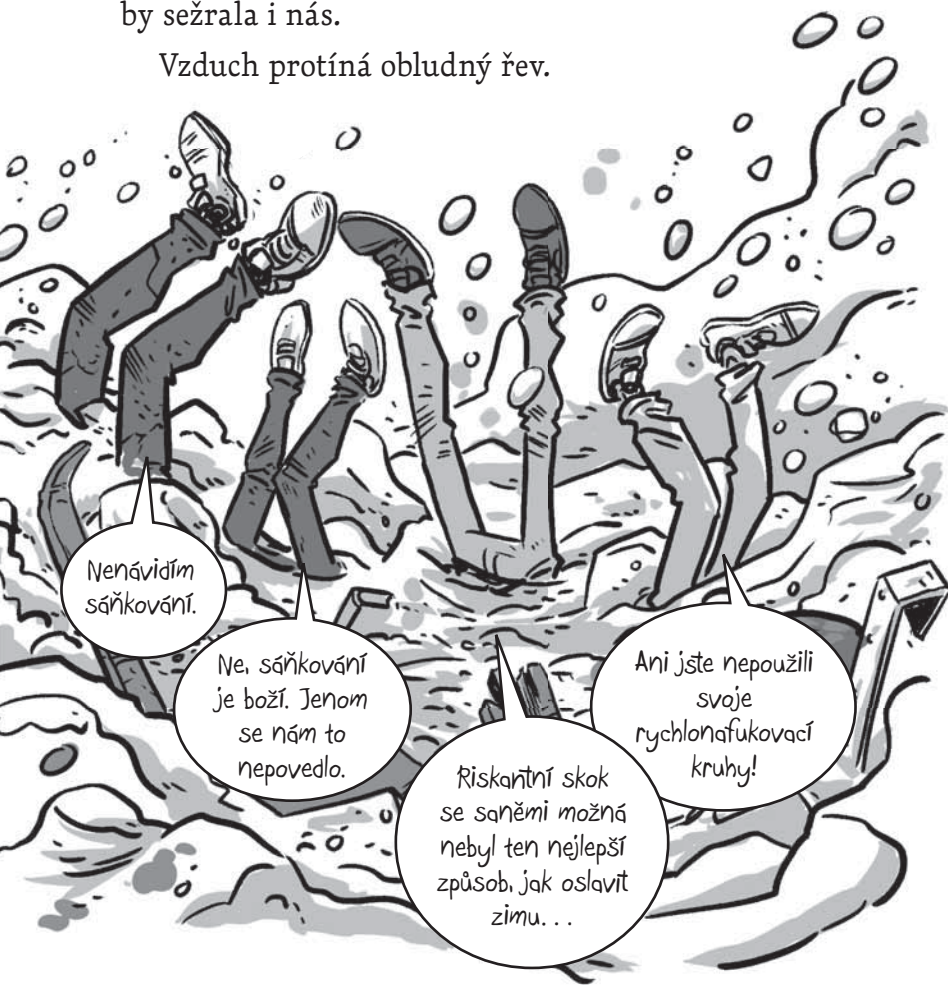

2. kapitola

Opustit palubu bylo správné rozhodnutí.

Ozývá se polknutí – a zaškrundání z břicha velké obludy. Sežrala celé saně. Za dvě vteřiny by sežrala i nás.

Vzduch protíná obludný řev.

Nenávidím sáňkování.

Ne, sáňkování je boží. Jenom se nám to nepovedlo.

Riskantní skok se saněmi možná nebyl ten nejlepší způsob, jak oslavit zimu. . .

Ani jste nepoužili svoje rychlonafukovací kruhy!

„Honem!“ křičí June a trhnutím mě staví na nohy. Dirk vytahuje Quinta ze sněhu a utíkáme na širokou ulici.

Vzduchem víří sníh, jako kdybychom byli uvnitř sněhové koule. Je to, jako když musíte uprostřed noci vstát, abyste se vyčůrali, ale nevidíte vůbec nic. Jenže v takovém případě to nejhorší, co se vám může stát, je pád do otevřené záchodové mísy. Tady je to nejhorší... však víte, smrt v chřtánu netvora.

DUS!

DUS!

DUS!

Země se chvěje. Dusání je ohlušující. Příšera jde po nás, ale vidím jen její obrovské nohy.

„Lidi! Musíme se někde schovat!“ křičím.

Používám svůj Louisvilleský řezák jako hůl, a zatímco klopýtám dopředu, dloubám s ním kolem sebe. K tomuhle Louisvilleský řezák není určený. Je to moje nejlepší zbraň k boji proti obludám. S Louisvilleským řezákem jsem skolil Blarga! Zápasil jsem s Thrullem! Přerízl jsem s ním lana, která držela krále nočních můr!

Chci říct, že ta pálka je v podstatě můj světelný
meč!

DUS!

BLARG:

Velká, brutální
nestvůra.

THRULL:

Nestvůra
s přibližně
lidskou podobou!
Tajný zrádce!

KRÁL NOČNÍCH MŮR:

Tenhle týpek na mě sesílal divná denní vidění
a pak se mu otevřela hrud' aby se mnou mohl
mluvit Řezzůčt'. Jo, bylo to šílený.

LOUISVILLESKÝ ŘEZÁK:

Moje hustá zbraň. Natřela to všem těmhle zlosynům.

Dusání nestvůry sílí. Nad sebou vidím otvor – jako ústí jeskyně... Co to – kde to jsme? Myslel jsem si, že jsme na předměstí, ale teď jsme se přimotali k nějaké jeskyni?

„Ale ne,“ říká Dirk. „To by mohli být ledoví obři. Ledoví obři žijou v jeskyních – vím to z *Barbara Conana*.“

June vzdychá. „To myslíte vážně, kluci? Tohle přece není jeskyně, ale myčka aut!“

Další *DUS!*

„Dovnitř!“ říkám a vbíháme do myčky.

I uvnitř panuje mrazivá zima. Quint drkotá zuby. Vážně musíme vylepšit zimní oblečení – jinak nás podchlazení vyřídí ještě dřív než příšera...

RAWRRR!

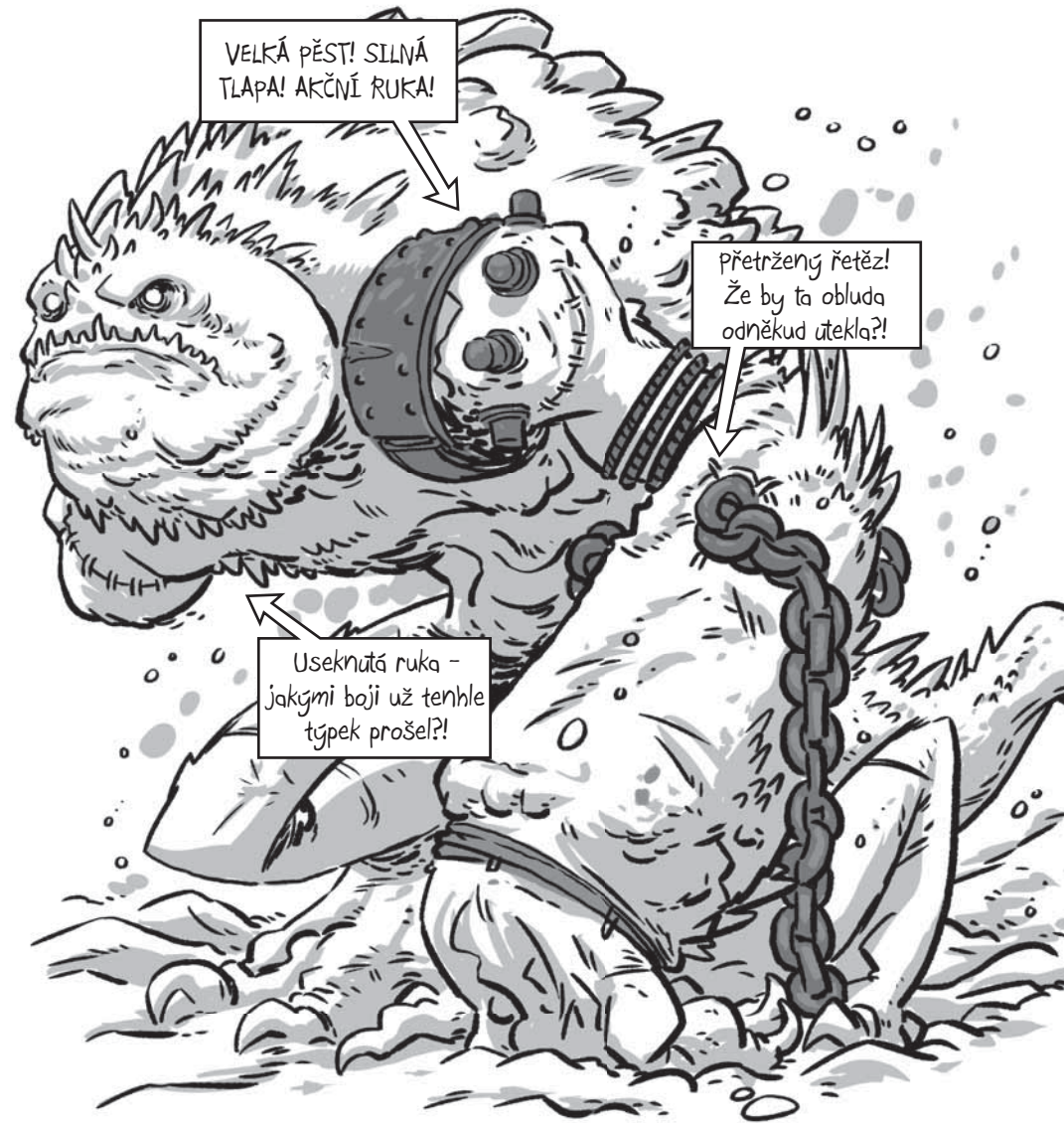
Myčkou se nese vytí a odráží se od stěn. „Ten obr nás našel!“ křičí June.

Obluda stojí u vchodu.

Její horký dech zahřívá vzduch a vyplňuje myčku vlhkou mlhou.

I přes mlhu ale tu příšeru vidím: obří obludu s jedinou masivní tlapou. S jedinou masivní...

GOLEMOVSKOU PŘACKOU!

Netvor – **Golem** – se sklání. Nahlíží do myčky.
Tehdy si všímám něčeho na jeho hlavě. Postavy
v tmavém plášti, který pleská ve větru.

Polykám.

Opatrně se plížíme kupředu a vyhlížíme zpoza
rohu. Sledujeme, jak postava zvedá ruku ke kápi.

Stahuje kápi dozadu.

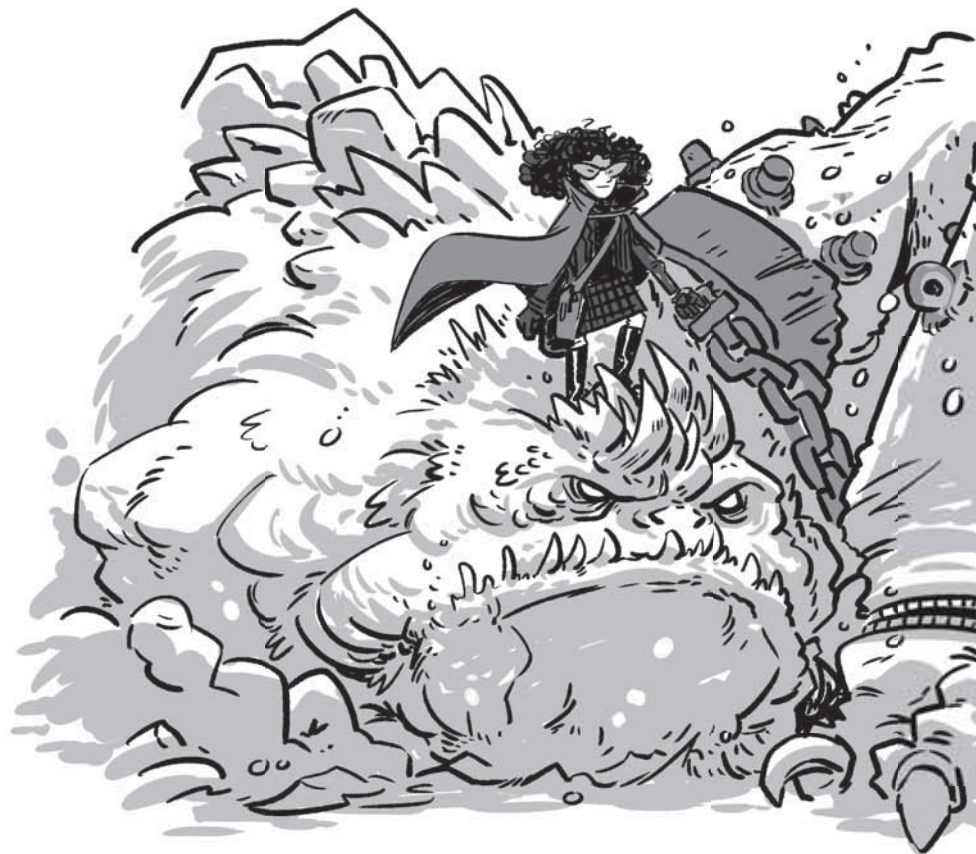
A tehdy...

„Páni!“ vyhrkuji.

„No tohle,“ vydechuje Quint.

June koktá: „To je... to je... to je člověk!“

3. kapitola

Vůbec to nečekáme. Holka na té obludě je první
člověk, kterého jsme viděli. Před tím zachyceným
vysíláním jsme ani nevěděli, že nějací jiní lidé
vůbec žijí!